

Věra Skrbková (životopis)

Paní Věra Skrbková (rozená Špiková) se narodila 18. 2. 1926 v Humenné na Slovensku, kde dostal její otec umístění na poštovním úřadě poté, co se vrátil z války. Její bratr se před tím narodil ve Vysokém nad Jizerou. Když byl tatínek poslán do výslužby, koupil v Turnově dům u železniční zastávky Turnov – Město, ve kterém bydlí paní Skrbková dodnes.

Její otec Antonín Špika bojoval jako voják Rakouska-Uherska. Dne 13. 6. 1916 padl v Rusku do zajetí a v následujícím roce se přidal k legiím. Ve dvaceti šesti letech dostal kurděje, kvůli kterým přišel o všechny zuby. U legií sloužil jako radiotelegrafista a musel proto pořád nosit těžký batoh s vybavením, kvůli kterému mu přestala proudit krev do rukou a utrpěl omrzliny. Proto mu byly amputovány první články prstů. Byl uznán jako 75 % invalida. Domů se vracel přes Ameriku, kde zavítal i k Bílému domu, kde později měli slavnostní defilé čeští legionáři. V říjnu 1919 se vrátil domů.

Poté se ze Slovenska přestěhovali do Pasek nad Jizerou, kde bydleli kousek od domu, ve kterém byla pošta. V Pasekách škola byla, ale jen do pátého ročníku a pak musely děti docházet do Jablonce. Později se přestěhovali do Zásady, kde byla nová měšťanka. Protože byli zavřeny vysoké školy a vzdělání pro dívky bylo omezeno, tatínek ji přihlásil na rodinnou školu. Nakonec paní Skrbková neměla na výběr a studovala dvouletou ekonomickou školu, kde se naučila těsnopis a rychlé psaní všemi deseti prsty.

Rodiče za druhé světové války sháněli potravu, kde se dalo, protože vše bylo na přidělové lístky. Zásada spadala do Sudet, kde bylo jídla poskrovnu. Maminka paní Skrbkové měla v Tanvaldě bratrance, který občas do Protektorátu přišel pro např. rostlinné tuky.

Jednou se ve Vysokém nad Jizerou, kde měli příbuzné, konala schůze, kam se dostala i rodina Špikových. Promluvil na ní i Karel Kramář, který tam měl svou vilu. Na vlastní uši slyšela, jak doktor Kramář pověděl „Zaplat' Pánbůh za fašismus". To bylo v době, kdy se už fašismus spojoval s Adolfem Hitlerem. Tatínek, tehdy pracoval na poště a dvakrát, třikrát se mu povedlo odstranit dopis adresovaný gestapu, ale víckrát to nebylo možné a pak už začalo pátrání.

Když tatínka poslali do výslužby, koupil v Turnově dům, i když důchod měl malý. Neměli v Turnově žádného známého ani neznali okolí. Tatínek v tom však viděl výhodu, protože mohl po libosti chodit kdykoliv a kamkoliv se mu chtělo, a tak začal chodit do Ktové. Tam jezdil i večerní vlak a lidé se tak dostali k mlynáři pro mouku. Nikdo nemohl věřit, že si toho Němci nevšimli.

Poté, co paní Skrbková dostudovala na ekonomické škole, získala práci v místní provazárně. Bohužel to nebyla výhra, jak si myslela, ale kvůli incidentu, který způsobili její nadřízení, byla donucena odejít. Poté pracovala v brusírně drahých kovů Herman a Palma.

Konec války se stal tragickým pro strýčka paní Skrbkové, kterého spolu s několika dalšími obyvateli Vysokého postřelili členové Hitlerjugend. Jednalo se o poslední a zoufalý čin nacistů.

Když válka skončila, rozhodla se paní Skrbková jít do Liberce hledat zaměstnání. Bydlela tam se svou kamarádkou ze školy a začala pracovat v obchodní komoře pro hospodaření se železem. Roku 1952 se vdala za svého muže učitele, který k učení přivedl i ji. Pak už to šlo jedno za druhým - děti, dům, vzdělání pedagogiky, aby mohla učit na prvním stupni základní školy.